

2. *Wonderlijk, maar toch waar*

De tijd die wij beleven, is een tijd van sport en spel. Er is bijna geen dorp of stad te noemen waar men bijvoorbeeld geen voetbalveld aantreft. En 't is niet alleen de voetbalsport, maar er is veel meer te noemen. Ons volk (ja, over de gehele wereld hoort men dit) is als 't ware bezeten van deze dingen. Wij zouden de tijd die wij nu beleven wel kunnen typeren als: „Geef ons brood en spelen.” De in 1961 overleden dominee P. Zandt noemde het wel „de god van de sport,” die harten en zinnen zó vervuld heeft, dat velen naar het schijnt haast over niets anders meer kunnen spreken. Zelfs onze jonge kinderen worden meegezogen door de god van de sport.

Toch is er ook hierin geen nieuws onder de zon. „Geef ons brood en spelen,” was in de dagen van het Romeinse wereldrijk de roep die ook toen allerwege werd gehoord. En dan denken we aan de Olympische spelen, waar ook in de Schrift van gesproken wordt. Het grote Romeinse wereldrijk is eraan tenonder gegaan.

In die dagen waren ook de stierengevechten zéér geliefkoosde schouwspelen. De arena's zaten dan overvol om dit te zien. Ook gebeurde het veel dat men mensen die men ter dood wilde brengen, voor de wilde dieren wierp. Ook daar waren meestal vele op sensatie beluste nieuwsgierigen bij tegenwoordig.

Zo had men arena's waarin grote leeuwenkuilen aangebracht waren. Men liet dan de hongerige leeuwen los op de ter dood veroordeelden, zodat die een vreselijke dood stierven. Men heeft op deze manier ook vele christenen om het leven gebracht. Voor de heidense keizers was het een behagen om dit te doen. En duizenden mensen vergaapten zich aan deze misdadige voorstellingen, die bijna aan de orde van de dag waren.

Als wij nu dit alles eens overdenken: wat is de mens dan toch nameloos diep gevallen. Ja, wat zien wij dan de allesverwoestende kracht van de zonde. Toch heeft de Heere temidden van de wreedheden die in die dagen plaatsvonden, weleens betoond dat Hij regeert en dat zonder Zijn goddelijke wil zelfs geen haar van ons

hoofd vallen zal. Een voorval uit die dagen, aan de vergetelheid ontrukkt, bevestigt dit.

De machtige keizer Titus zwaaide de scepter over het grote Romeinse rijk. Hij was juist in Rome terug van één van zijn grote overwinningen en zou binnen enkele dagen zijn verjaardag vieren. Dan zou er een groot feest gehouden worden en dan zouden er grote schouwspelen worden georganiseerd. De arena's zaten overvol. In één van die arena's werden mensen waar de keizer vanaf wilde aan de leeuwen overgegeven. 't Was een vreselijk schouwspel waar men zich in vermaakte.

Daar wordt een oude man binnengebracht. 't Is een slaaf. Androchus, heet hij. Wie is deze man? Eertijds was hij in zéér goede doen geweest. Hij had als graaf aan het hoofd gestaan van een land. Maar hij was alles kwijtgeraakt toen hij door de Romeinen overwonnen was op één van hun overwinningstochten. Toen was zijn volk onderworpen en hij werd zelf gevangen genomen en veroordeeld tot slaaf.

Toen dit gebeurde, was hij nog jong, slechts 26 jaar. Hij werd als een stuk vee behandeld en kwam in handen van een handwerksman. Hij moest daar dag aan dag werk verrichten waar zijn handen helemaal niet naar stonden. Zodoende kwam hij na veel ontberingen bij een andere heer terecht. Deze heer, Dacus heette hij, was nog veel wreder. Het werd hier voor Androchus zo erg dat hij Dacus is ontvlucht.

Maar ja, nu was hij wel vrij, maar wat moest hij beginnen? O, wat voelde hij zich ellendig. Hij wenste wel te sterven. In zijn grote nood, verstoken van voedsel en verkerend onder een brandende zon, zag hij een grot. Van vermoedheid en moedeloosheid begaf hij zich in deze grot, om zó, zij het tijdelijk, enige verpozing te hebben. Maar al gauw merkte hij dat hij zich hier in het hol van een leeuw bevond. Dit bracht hem nog meer in de nood. Wat nu? Hier kon alleen de Heere uitkomst geven.

En de Heere gaf uitkomst. Wonderlijk zijn de wegen des Heeren. De leeuw die hier huisde, had een doorn in zijn poot getrapt en leed daar veel pijn aan. De leeuw deed Androchus niets, maar toonde hem (als had hij verstand) zijn poot. Het leek of hij wilde zeggen: „Help mij toch.” Androchus kreeg een weinig moed en vatte de klauw van het roofdier en verwijderde de doorn.

De leeuw betoonde zijn dankbaarheid aan deze arme slaaf. De leeuw ging weer op jacht zoals voorheen. En wat hij had gevangen, bracht hij mee naar zijn hol. Zo kreeg Androchus ook voedsel en behoefde hij niet van honger om te komen. Dit was van de Heere geschied, hoe wonderlijk het ook is in onze ogen.

Er trad echter spoedig een verandering op. De leeuw werd gevangen en na enige tijd werd ook Androchus ontdekt en weer bij zijn oude meester teruggebracht. Deze wilde hem zwaar straffen en bracht hem in Rome om hem daar voor de leeuwen te laten werpen. Daar zou hij een wrede dood sterven.

En zo zien wij een grote volksmenigte binnen de arena om van dit schouwspel getuige te zijn.

Daar staat een grote leeuw, half uitgehongerd, begerig naar een prooi. Na verloop van tijd wordt er een oude man, een slaaf, binnengebracht. 't Is Androchus, zoals wij reeds zagen. Aller oog is op dit schouwspel gericht. Met een woest gebrul valt de leeuw op Androchus aan. Maar dan gebeurt er iets wat men nog nooit gezien heeft. De leeuw doet Androchus niets, maar bewijst hem vriendschap zoals alleen een dier dit kan.

Ook de keizer is ontgaan. Hij gebiedt dat de slaaf uit de leeuwenkuil moet worden gehaald. Zoiets is nog nooit voorgekomen. Wat moet hij hiervan denken? Dit is vast een tovenaar.

Dat er een God in de hemel is Die zelfs der leeuwen muil kan toestoppen, daar weet hij niet van. Maar dan vertelt Androchus zijn geschiedenis, die wij reeds vernamen. De keizer hergeeft Androchus zijn vrijheid. De leeuw mag hij verder bij zich hebben en Androchus temt hem verder, zodat hij hem als huisdier bij zich kan houden. Zo zien wij dat bij dieren soms meer dankbaarheid gevonden wordt dan bij mensen.

Deze geschiedenis deed ons denken aan de apostel Paulus, die, zoals Calvijn het uitdrukte, van een leeuw tot een lam gemaakt werd toen de Heere hem voorkwam op de weg naar Damascus. En dit geldt al Gods volk. En dit alles door Hem, de Leeuw uit de stam van Juda, Die als een lam ter slachting geleid werd en als een schaap dat stemmeloos is voor dien die het scheert, also Zijn mond niet opendeed.

“Wonderlijk, maar toch waar,” zo plaatsten wij hierboven. Moge dit

nog dienstbaar zijn om Hem te leren zoeken Die alle dingen werkt naar de Raad van Zijn wil en zonder Wiens wil geen haar van ons hoofd vallen zal.

We willen dit verhaal besluiten met de woorden van Psalm 8:7:

*Waar schapen zijn, of ossen in de weiden;
Waar enig vee op bergen zij of heiden;
Waar 't wild gediert' ook zwerv' in woud en veld:
Gij hebt het al in zijne macht gesteld.*